

[Miljøministeren]

Østersøområdet, der i konventionssammenhænge også omfatter Bælterne, Kattegat og en del af Skagerrak, er reguleret af *Hel-singsforskonventionen* af 1974, der er indgået mellem de 7 lande omkring Østersøen. I henhold til konventionen er enhver form for dumpning fra de 7 lande forbudt i Østersøen.

I Nordsøen og Atlanterhavet er dumpning reguleret ved 2 internationale konventioner, den regionale *Oslo-konvention* af 1974, der dækker Nordsøen og en del af Atlanterhavet, og den globale *London-konvention* af 1972. Oslo-konventionen behandler dumpning af kemisk affald og afbrænding på havet, mens London-konventionen foruden dumpning af kemisk affald og afbrænding på havet også medtager radioaktivt affald. I henhold til disse konventioner er det tilladt at dumpe visse former for kemisk og radioaktivt affald i en vis udstrækning.

Ovennævnte internationale bestemmelser er overført til dansk lovgivning ved lov om beskyttelse af havmiljøet af 9. april 1980. I Østersøen, Bælterne og Kattegat er enhver dumpning forbudt, mens visse stoffer kan dumpes i Nordsøen og Atlanterhavet, hvis miljøstyrelsen har givet tilladelse. Dog er det ikke tilladt at dumpe radioaktivt affald efter dansk lovgivning.

Den danske praksis på dumpningsområdet har hidtil været overordentlig restriktiv. Den har været båret af det synspunkt, at dumpning må betragtes som en sidste udvej, som kun bør anvendes, når andre løsninger indebærer uacceptable konsekvenser.

Det er den danske opfattelse, at det ikke på nuværende tidspunkt er muligt at bedømme industridumpingernes miljømæssige langtidseffekter. Ligeledes kan det frygtes, at industrien ikke tilskyndes til at udvikle forureningsbegrænsende teknologi, så længe dumpning foreligger som bortskaffelsesmulighed.

Disse synspunkter har ligget bag Danmarks holdning i det internationale samarbejde på dumpningsområdet.

I London- og Oslo-konventionerne har man i de senere år især arbejdet med at forhindre havforurening af særligt farlige stoffer, f.eks. bly. Fra dansk side støttes bestræbelserne på at forbyde dumpning af disse særligt farlige stoffer.

I Oslo-konventionen har man endvidere bl.a. på dansk initiativ fastsat, at der inden

1990 skal fastsættes en endelig dato, hvorefter afbrænding af affald på havet ikke længere må finde sted.

I London-konventionen behandlede man på det seneste møde problemerne med dumpning af lav- og mellemradioaktivt affald. I medfør af konventionen er dumpning af højradioaktivt affald forbudt, mens dumpning af lav- og mellemradioaktivt affald kan tillades, når en række forholdsregler iagttages.

Danmark havde sammen med de 4 øvrige nordiske lande fremsat forslag om, at alle dumpninger af radioaktivt affald skal ophøre fra 1. januar 1990. Forslaget var et ændringsforslag til 2 Stillehavsnationer, Kiribatis og Naurus forslag om et øjeblikkeligt stop for disse dumpninger. De nordiske lande fandt, at man burde give de lande, der i dag dumper radioaktivt affald, en overgangsperiode til en afvikling af dumpningerne. Samtidig foreslog de nordiske lande, at ingen nye lande påbegyndte dumpningen af radioaktivt affald i overgangsperioden, og at de mængder, der blev dumpet i den periode, ikke måtte forøges.

Ud over de nordiske forslag og forslaget fra Kiribati og Nauru havde Spanien foreslået, at der blev vedtaget et moratorium, indtil det var bevist, at de radioaktive dumpninger var uskedelige. England havde fremlagt et resolutionsforslag om, at dumpningerne skulle kunne fortsætte, dog under forøget overvågning.

Det nordiske forslag mødte stærk modstand fra de lande, der i dag dumper radioaktivt affald, dvs. England, Schweiz, Holland og Belgien, og fra Japan og USA, som ønsker at påbegynde sådanne dumpninger. Særlig stærk var modstanden dog fra England, der i dag dumper ca. 90 pct. af alt dumpet lavradioaktivt materiale.

Da det imidlertid ikke så ud til at være muligt at opnå det to tredjedelsflertal, som kræves for vedtagelsen af en konventionsændring, afstod de nordiske lande og Kiribati fra at kræve sine forslag til afstemning. Man accepterede herefter, at der blev nedsat en særlig teknisk-videnskabelig arbejdsgruppe, der i løbet af 1-2 år skulle fremlægge en endelig rapport om de lavradioaktive dumpningers effekt på havmiljøet, hvorefter de fremlagte forslag skulle tages op igen.